

ΟΜΑΔΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΗΜΟΥ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΑΡΧΕΙΟ ASIAF_ DSKAP _TRANSCR2_SCHRIS

Θεματική: **Ιστορίες Ζωής**

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Ο.Π.Ι.ΔΗ.Χ.: ASIAF_ DSKAP [17/05/2016]

Αφηγήτρια: **Διονυσία Σκαπέτη (ΔΣ)**

Συνεντεύκτρια: **Νάση Σιαφάκα (ΝΣ)**

Απομαγνητοφώνηση ακουστικού αρχείου: ASIAF_ DSKAP _ AUDIO2

Οι χρόνοι αναφέρονται στο ακουστικό αρχείο: ASIAF_ DSKAP _ AUDIO2 και ίσως διαφέρουν ελαφρώς από το οπτικοακουστικό αρχείο: ASIAF_ DSKAP _ VIDEO2.

00.00.01 – αναφορά της αφηγήτριας σε χαρακτηριστικά πρόσωπα προσφύγων κατοίκων του Συνοικισμού Χαλανδρίου – η χαρτορίχτρα της γειτονιάς

(ΝΣ) Λοιπόν, να μας πείτε και για τη Μαριγώ;

(ΔΣ) Ναι...! Βεβαίως! Η Μαριγώ η 'Καλούδα', όπως την έλεγαν εδώ οι ντόπιοι, είχε τον πρώτο ρόλο στο Συνοικισμό. Ήτανε μία ωραία γυναίκα και.. ΩΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, είχε... είχε παντρευτεί δυο φορές, δεν ξέρω, είχε δυο λογίων παιδιά, αλλά ήτανε πολύ...πολύ χαρούμενη. Και είχε και ατάκες ωραίες. Μια φορά, είχε την κόρη της τη Βαγγελιώ, εδώ στην οδό Ρούμελης, παντρεμένη, και πηγαίνοερχότανε, μπροστά από δω. Συνέχεια! Λοιπόν, ένα βράδυ κάθισε εκεί στη Βαγγελιώ, αργά, και έφευγε από το σπίτι για να πάει στο σπίτι της. Ο Κακαβάς, όμως, είχε βουνό τα καρπούζια εκεί και για να μην του τα κλέψουνε είχε ένα ράντζο εκεί και κοιμότανε. Ε, περνούσε η Καλούδα, σιγά που θα σκεφτεί τον Κακαβά! Ε, αφήνει δυο- τρεις η Καλούδα, ο Κακαβάς τις... την άκουσε! Ήξερε ότι είναι αυτή, γιατί ήξερε τις ώρες που περνούσε. Και λέει «Μωρέ, τι κώλος είν' αυτός!». [Γέλια] «Εδώ είσαι βρε;!», του λέει [Μιμείται τη φωνή της Καλούδας]. «Και πού να ξέρω 'γω ότι εσύ ξημεροβραδιάζεσαι κάτω από τις κουβέρτες!». «Εδώ είμαι!», της λέει. Προχώρησε η Καλούδα, σταμάτησε σε μας, είπε και για μας καμπόσα τέτοια, όπως τα 'λεγε πάντα με το χιούμορ της. Ήταν εξαιρετική για χιούμορ και για παρεούλα και σηκώθηκε κι έφυγε.... Ο Θεός να την αναπαύσει κι αυτήνε, τη φουκαριάρα..., αλλά ήτανε το κέντρο! Η 'Καλούδα'! Έφερνε βόλτες, παντού! Την ξέρανε όλοι, μιλούσε με όλους, κουβέντιαζε... είχε ατάκες ωραίες, είχε χιούμορ, έλεγε και τα δικά της κι ήταν πολύ ωραία! Όπως και η... η... η του Σταυρόπουλου. Αλλά δεν ξέρω αυτή αν ήτανε πρόσφυγας, εδώ η... η... η Ειρήνη του Σταυρόπουλου! Έλεγε κι αυτή... έλεγε... εδώ! Α! στο σοκάκι, εδώ πέρα, δεν σας είπα, που μαζευόντουσαν τ' απόγευμα, καλοντυμένες... και καθόντουσαν στις... στις Γεβεζού, εδώ, την πόρτα... Τι λέγανε... Ό,τι, ό,τι μπορείς να φανταστείς! Α! για την Λέλα, καλέ, δεν είπαμε τίποτε! Για τη Λέλα! Για τη Λέλα..., καλέ...! Θεός σχωρέστην κι αυτήν! Η Λέλα...!

(ΝΣ) Α! Η Λέλα! Με τον κότσο!

(ΔΣ) Ναι. Η Λέλα... Λοιπόν, που τη λέγανε 'η μάγισσα'! Η κακομοίρα. Λοιπόν!

(ΝΣ) Προσφυγοπούλα κι αυτή!

(ΔΣ) Ναι, αυτή ήτανε βέρα! Ναι...! Η μάνα της είχε τελειώσει τη Σχολή του Γένους, η Ελισάβετ! Τη μικρή την αδελφή της τη λέγανε 'Γκογκολίνα'! Την... πώς τη λένε τη μικρή; Την Αγγέλα! Η 'Γκογκολίνα'. Η Φρόσω ήταν η μεγάλη, που δούλευε στην «Μπέρκσαϊρ», επάνω στις κάλτσες, η οποία ήτανε κι η πιο σοβαρή και η πιο καλή... Εεε, της άφησε της Λέλας λεφτά! Αλλά η Λέλα, «Πουφ!», της είπε, «Μην τα φας, άστα για τα στερνά σου!» -η Φρόσω! Αλλά η Λέλα τα 'κανε σκόνη. Εεε, η Γκογκολίνα είναι παντρεμένη με τον Μαυρόπουλο το Θανάση, τον πλούσιονε! Αριστερός κι αυτός!

(ΝΣ) Εδώ απ' το Συνοικισμό;

(ΔΣ) Ναι, ναι! Αλλά είναι αριστερός! Ναι! Αλλά είναι λεφτάς, είναι ματσωμένος αυτός! Αλλά μια φορά γελάστηκα, όχι γελάστηκα, επειδή τα λέω όλα, το 'πα και στη Ζασμίν. «Βρε Ζασμίν μου...», της λέω, «...πώς γίνεται, όλοι οι αριστεροί είναι με φουσκωμένες τσέπες!». [-Γέλια] «Πώς γίνεται;». Το είπα! Στη Ζασμίν! [Γέλια] 'Ετσι, σε καλαμπούρι! Λέω... λέει «Τι να σου πω, βρε παιδάκι μου!». Μου 'πε κι αυτή για το Θανάση! Μου λέει «Ο Θανάσης βρήκε...», μου λέει, «... στα Βριληύσια, 'φύγαν οι 'Αγγλοι...», μου είπε η Ζασμίν ότι «Ξέρω ο Θανάσης από πού τα 'χει!». Ναι! Λοιπόν! Εεε, και η Λέλα... Εεε, εγώ πήγαινα και της πήγαινα φαγάκι, μ' έστελνε η πεθερά μου. Και μου 'λεγε «'Αντε, πήγαινε στη Λέλα λίγο φαγάκι!». Και πήγαινα. Και μια φορά είχε έναν ονόματι Αποστόλης, μέσα εκεί! Και τι είπανε; Να με υπνωτίσουνε! Εμένα. Ο Αποστόλης, λοιπόν, έβαλε τα... τα... τα... τα... τα... τα... τα τεχνικά του εκεί, να με υπνωτίσει! «Τι θα κάνω...», λέω, «...για να με υπνωτίσετε;». Λέει «Θα με κοιτάς στα μάτια!». Μπράβο! Τον κοίταζε τον Αποστόλη, με κοίταζε ο Αποστόλης! [Γέλια] Τίποτα! Τίποτα! [Γέλια] Λέει ο Αποστόλης στη Λέλα -θεός σχωρέστηνε, «Μωρέ, πρώτη φορά...», λέει, «...που μου τυχαίνει τούτο 'δω το πράμα!». «Τι...», λέει, «...ούτε έρχονται...». Λέει «Παράτα το!», του λέει η Λέλα. «Παράτα το γιατί δεν πρόκειται να το κάνεις να γίνει αυτό που λες!». Ναι, και μου λέει η Λέλα «Δεν τα πιστεύεις, γι' αυτό δεν γίνεται!». Λέω «Καλά! Χαιρετίσματα στην εξουσία!», Αλλά πήγαινα! Της έδινα κι από κανένα ταληράκι, θεός σχωρέστηνε. Να τώρα...

(ΝΣ) Τι δουλειά έκανε και τη λέγανε μάγισσα;

(ΔΣ)] Ναι, τίποτα, χαζομάρες..., τίποτα.

(ΝΣ) Ερχόταν όμως κόσμος...

(ΔΣ) Ναι! Α! Ένας γιατρός από το ΙΑΣΩ, τον καιρό που φτιάχναν το ΙΑΣΩ... άντε μη πω κουβέντες τώρα... Λοιπόν! Κι ερχότανε, δε λέω όνομα, κι ερχόταν, ο κακομοίρης, και... -τώρα εσύ πείνασες, εντάξει!... Λοιπόν! Τώρα! Τώρα! [Γέλια] Λοιπόν, λοιπόν, λοιπόν, έλεγε... τίποτα... τίποτα... τίποτα... είχε κι αυτή μία ευφράδεια του λόγου και έλεγε... «Ε! εντάξει Εσύ έχεις

στεναχώρια, βα... βα... βα...». Βλακείες έλεγε, βλακείες. Αλλά έπαιρνε λεφτά απ' όλο τον κόσμο και τις τα 'τρωγε η Αγγέλα! Κι αυτή έφυγε φτωχιά! Χωρίς τίποτα! Αλλά ό Θανάσης...

(ΝΣ) Τι έλεγε; Το φλιτζάνι;

(ΔΣ) Όχι! Χαρτιά έριχνε. Χαρτιά. Χαρτορίχτρα ήτανε! Ναι, χαρτορίχτρα, έτσι, έλεγε χαρτιά... Κι έκανε, έπαιρνε ένα μολύβι κι ένα έτσι, τζου, τζου, τζου, τζου, τζου, όλο έτσι, όλο γραμμές, άσχετες. Βλακείες! Η κακομοίρα! Θεός σχωρέστηνε! Ναι, ήταν σαν τον πατέρα της αυτή. Ο πατέρας της, λέει, ο Μωυσής, τον έφτασα εγώ!

(ΝΣ) Κι εγώ τον θυμάμαι.

(ΔΣ) Τον θυμάσαι;

(ΝΣ) Ναι.

(ΔΣ) Καθότανε ανακούρκουδα, έτσι. Μονίμως! Μωρέ μέχρι τα ογδόντα του, τα ενενήντα του καθότανε έτσι. Εγώ άμα κάτω έτσι δεν θα μπορέσω να σηκωθώ! Αυτός καθότανε και σηκωνότανε! Πώς γινόταν αυτό; Η μάνα της ήταν εξαιρετική, λέει. Λίγο τη γνώρισα, την Ελισάβετ. Λίγο, λίγο, αλλά ήτανε εξαιρετική κυρία. Αυτό που έκανε «Θα είναι...», λέει, «σολομωνική!» Αλλά την είχε διδαχθεί η μάνα της και της είπε «Ευχή και κατάρα σου δίνω, σολομωνική να μην πιάσει ποτέ στα χέρια σου!», της είπε η μάνα της. Η πεθερά μου τα 'πε αυτά, δεν τα ξέρω εγώ. Αλλά η Λέλα, δεν έκανε τίποτα. Μπα..! Βλακείες! Βλακείες έκανε! Όλο άναβε κεριά, όλο... κάτι κούκλες έφτιαχνε και κάρφωνε κάτι καρφίτσες απάνω...! Αηδίες! Α, πα, πα! Της το 'λεγα «Μωρή, κάνε τίποτ' άλλο και μην ασχολείσαι, μωρή, μ' αυτά! Κάνε τίποτ' άλλο τρομάρα σου!». Μπα... η Λέλα! «Ναι...», μου λέει, «...δεν τα πιστεύεις εσύ...», μου λέει, «...καλά, δεν τα πιστεύεις».

(ΝΣ) Με τον πατέρα της, τι θυμάστε, εδώ πέρα, στη γειτονιά; Τι τύπος ήταν;

(ΔΣ) Ποιός;

(ΝΣ) Ο γέρος, ο Μωυσής.

(ΔΣ) Ένας... ένας τεμπέλης! Πρώτης ποιότητας! Που δεν ασχολήθηκε ποτέ με τίποτα. Με τίποτα! Έτσι έλεγε η πεθερά μου! Η Ελισάβετ ήτανε το... που κράταγε τα παιδιά, δούλευε στα περιβόλια η Ελισάβετ! Τότε που ήρθανε! Ο... Ο Μωυσής ήταν τεμπέλης. Δεν έκανε τίποτα. Τίποτα δεν έκανε, τίποτα. Όλο... όλο... Κάπνιζε και «τέτοιο»; Δεν θυμάμαι, δεν ξέρω.

(ΝΣ) Δεν ξέρω.

(ΔΣ) Δεν ξέρω, δεν ξέρω. Αργιλέ είχε..., δεν ξέρω, δεν ξέρω, δεν ξέρω, όχι, αλλά η πεθερά μου έλεγε, ας πούμε, ότι... Γενικά, τεμπέλης. Σαν τη Λέλα! Η Λέλα δεν ασχολήθηκε ποτέ με τίποτα. Έτσι, πέρναγε, η ζωή της, έτσι, πέρασε ολόκληρη. Μου 'λεγε όμως «Εδώ μέσα κάτι έχω!». «Τι

έχεις;», της λέω. «Μωρή , μεγάλωσες, έκανες κοιλιά, μεγάλη!». «Όχι, σου λέω! Κάτι έχω εδώ! Κάτι με τρώει!». Είκοσι μέρες έζησε, πήγε στο νοσοκομείο και έζησε μόνο είκοσι μέρες. Έγινε διάγνωση τής... του καρκίνου, που είχε στο συκώτι, πάγκρεας, δεν ξέρω τι, κι αμέσως πέθανε. Αλλά μου το 'λεγε, ε! «Δεν είμαι καλά! Θα πεθάνω!», μου 'λεγε. «Ναι, δεν βλέπεις, η κοιλιά μου όσο πάει μεγαλώνει, μεγαλώνει, μεγαλώνει!». «Δεν έχεις τίποτα! Μεγάλωσες...», της λέω, «...και αλλάζει το σώμα σου και αλλάζει. Αυτό!». Ναι, θεός σχωρέστην! Ναι, εντάξει, άστο! Να' ναι καλά!

(ΝΣ) Μάλιστα.!

(ΔΣ) Μάλιστα!
